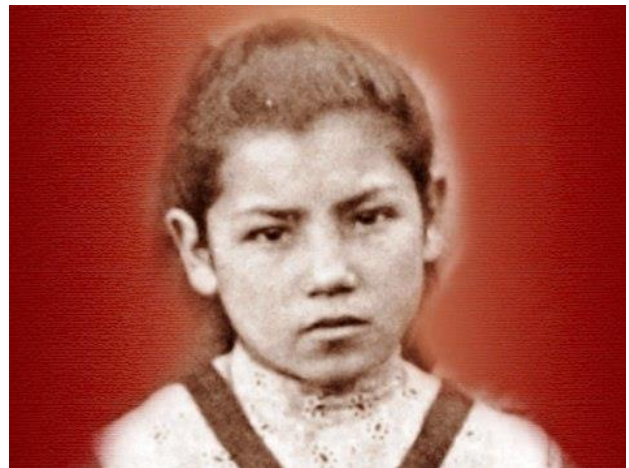

Blahoslavená Laura Vikuňa

narození **5. dubna 1891** – úmrtí **22. ledna 1904**.
Svátek slavíme 22. ledna

Když jsem přemýšlel jak začít psát životopis dívenky, která nabídne svůj život Bohu za obrácení své matky, která je milenkou bohatého statkáře nevěděl jsem jak na to. Dnes možná ani někteří salesiáni nechápu hluboký význam a důležitost člověka „nového“ zrozeného z vody a z Ducha“ v Ježíši Kristu, člověka čistého. Uvědomil jsem si jak je to těžké hlásat a naučit milovat dnes lidi čistotu. Svátý Pavel připomíná pohanům, jak žili předtím, než poznali Krista.

(17) Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! (2 Kor 5, 17). Jaký je ten nový člověk? Abychom pochopili co je čistota, je třeba vyjít z listu Efezanům. Tam svátý Pavel říká: „(1) Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. (2) K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (3) Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. (4) Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě. (5) Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. (6) Pro takové věci přichází Boží hněv. (7) I vy jste dříve tak žili. (8) Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst. (9) Neobelhávejte jeden druhého, svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky (10) a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. (11) Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný - ale všechno a ve všech Kristus. (12) Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. (13) Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. (14) Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“

Pokud chceme mít identitu a vydávat pravé svědectví o Kristu a nefalšovat jeho obraz, tak bez toho, co má být poznávacím znamením salesiána, to znamená o čistotě, mluvit o nějaké salesianitě a Donu Boskovi není možné. Čistota je taky spojená s jedním slovem, které italsky zní amorevolezza. Těžko se překládá, ale dá se opsat jako vlídnost, laskavost, milé způsoby jednání. Je to způsob jakým jednal, Ježíš s Petrem, když mu kladl otázku: „Petře miluješ mě?“. Je to mistrovský způsob jak získávat lidi. Vlídnot a laskavost je ovoce zpracování všeho, co nás potkalo, jak sladkého tak hořkého.

Všechny ostatní způsoby, jsou projevem nesprávného zpracování toho, co nás potkalo. Jeden salesián mi před smrtí řekl: Někdy jsem se domníval, že don Bosko přeháněl, když pořád zdůrazňoval čistotu. Dnes musím uznat, že měl pravdu, že tady je nějaké tajemné spojení s láskou. Lidé, které jsem potkal, tak když nebyli čistí, nebyli schopní ani nezištně milovat. Jeden velice významný sexuolog mi řekl: Ze své praxe vám to mohu jedině potvrdit. Slovníky devatenáctého století definují amorevolezza jako „komplex vnějších projevů, kterými se projevuje láska“.

Milý a bolestný příběh Laurity, chilské velice mladé dívenky se může zdát legendární, spleten z příběhu mnoha lidí. Je to příběh jakoby vytrhnutý z katolického kalendáře, kde jsou legendární příběhy pro povzbuzení Božího lidu. Není to však legendární vyprávění. Je to příběh drsný, který ukazuje, že i v drsných poměrech nemusí být člověk produktem prostředí. Existuje 653 velikých stránek, které obsahuje spis ke kauze kanonického procesu blahorečení, kde jsou místopřísežná svědectví, odborné odůvodnění kauzy. Ten dokument byl pečlivě prostudován specialisty: výzkum, který trval 50 let. Mezi svědky, kteří své svědectví podali pod přísahou, že „řeknou celou pravdu a jenom pravdu“, je také její sestra Julie Amanada Vikuňa a Don Augusto Crestanello, zpovědník Laury po čtyři roky.

Laura Vicuña narodila 5. dubna 1891 v Chile, v hlavním městě Santiago de Chile. Otec Laury Josef Dominik byl vojákem a pocházel ze šlechtické rodiny v Santiagu, hlavním městě Chile. Jeho bratři se na něho dívali s podezřením, protože se oženil s „krejčovou“ Mercedes Pino. Za občanské války v roce 1891 (Laurita byla miminko, měla čtyři měsíce) se Josef Dominik postavil za prezidenta Josefa Balmaceda, ale prezident byl poražen a jemu věrné oddíly byly rozprášeny. Josef Dominik se snažil zachránit útekem 500 kilometrů na jih Chile. Zastavil se ve městě Temuco. Tam se narodilo uprostřed těžkého života druhé dítě, Julia Amanda, kterou bude Laurita držet za ruku prakticky po celý život. Tatínek však těžce onemocněl zápalem plic a za několik měsíců zemřel. Tehdy v roce 1897 (Laura měla 8 a Julie 3 roky) Temuco bylo hlavní město jižní provincie, blízko byla hranice s Argentinou. Bylo tady hodně vyhnanců, odsouzců a uprchlíků. Rodina po smrti tatínka se octla bez prostředků a Laura musela pomáhat mamince v obchůdku. Obchod mnoho nevynášel a navíc ho v roce 1899 někdo vykradl.

Maminka se najednou stala vdovou se dvěma dětmi, zbavena jakýchkoli prostředků pro svou existenci. Začala znovu šít a dům od domu hledala práci, ale po dvou letech byla unavená a skleslá. Město Temuco je v úpatí And. Mnoho chudých rodin, když se dostalo na dno jakýchkoli zdrojů, vytvořilo karavanu a pokoušelo se emigrovat na druhou stranu hor, do Argentiny. K jedné z těchto karavan, v horkém létě roku 1899, se přidala i maminka Laury Mercedes Pino, s ní šly i její dvě malé děti. Zastavili se v Las Lajas za hranicí. Často však řešení problémů není „na druhé straně hor“. Po několika měsících tato žena, ještě mladá a vážená, která toužila, aby mohla poctivě pracovat, se najednou znovu ocitla sama, bez podpory a bez práce.

Svědék Polez Urrutai tvrdí: Manuel Mora byl v té době „čtyřicátník, byl muž houževnatý a nerozvážný, s bouřlivou minulostí. Tehdy se vrátil z vězení v Chos-Malal, kde seděl. Manuel Mora svůj velký majetek získal chovem krav na svých četných farmách. Věděl, co chce, a nedbal na nikoho a na nic se neohlížel, šel tvrdě, aby dosáhl svého cíle. V Las Lajas se seznámil s Mercedes Vicuña a navrhl jí, aby šla s ním. Sliboval jí zajištění, blahobyt a možnost založit s ním rodinu. Byl to typický argentinský guancho (čte se guančo), statný a vychloubačný, pořád na koni anebo pořád ustaraný. Nazývali ho guancho malo – zlý guancho, špatný chovatel. Protože byl pyšný a přecházel od milého způsobu jednání k brutálnímu a krutému jednání. Choval se jako neotesaný feudální kníže na svém panství vůči lidem, kteří na něm záviseli.

Mercedes se jeho jednání nezdálo pravdivé, ale už byla unavená bezcílným a bezútěšným potulováním se. Ne z vnitřního přesvědčení, ale spíše z touhy uvěřila jeho slovům. V novém prostředí se o svém chleboďárci dověděla málo povzbuzujících zpráv. Dozvěděla se, že Manuel Mora dokonce ženu Tomassu Caltalá, se kterou předtím žil označkoval, jako dobytek, aby ukázal, komu patří a kdo má nad ní moc. Manuel Mora potom už nemluvil o manželství, přesto Mercedes souhlasila, že půjde do Quilquihué, kde bydlel. Je to zabezpečení, které může být nejisté, ale Mercedes ho považovala za lepší, než život ve stále nejistotě. Unavená Mercedes tedy souhlasila, protože už měla dost nejistoty.

V blízkém městě Junín Dcery Marie Pomocnice – FMA - právě otevřely malý ústav se školou pro dívky - jen několik omítnutých místností, střecha z vlnitého plechu a skoro žádný nábytek. Junin de los Andes asi 300 obyvatel, a bylo ve výšce 780 metrů nad mořem. Měly jen jeden stůl, který se podle potřeby stěhoval z místnosti do místnosti. Byl tu však i internát, kam Mercedes Vicuña obě dívky ihned přihlásila. Nejspokojenější se školním rokem byly určité sestry. Otevřely dveře devatenácti děvčatům různého stáří a vzdělání. Byla tu děvčátka, děvčata i dívky... některé analfabetky, jiné znaly málo a ostatní o něco víc. Pokud bylo potřeba, mohly se sestry věnovat každé dívce osobně.

Dospělí lidé v Junín je považovali sestry FMA za praktické a moudré ženy, schopné dávat naději a otvírat nové a nekonečné obzory. Kristus byl lidem zvěstován slovem i životem sester. A toto jednoduché poselství přijímali i ti nejpokornější a společensky bezvýznamní.

Misionářky v jejich práci nezastavilo ani žhoucí slunce, ani zamračené počasí, ani lijáky, tak jako je nezastavily ani rozkývané mosty a nemožné cesty. Překonaly i odpor k domorodé stravě a nepřijemný

hmyz, kterého bylo všude plno. Jejich otec, Don Bosko a jejich Matka Maria Mazzarello, si zvolili za program biblický verš: „Dej mi duše, ostatní si vezmi.“ (Gen 14, 21) To „ostatní“ může být i zdraví, život a není větší lásky, než položit život za ty, které milujeme. Tak to říkal Ježíš.

Děvčatům, která byla zvyklá na volný život na koni, na internátě, bylo smutno, protože byly odloučené od matky. Jednou v kuchyni Laura se sestrou našly Franciscu Mendoza, děvče z Temuca, jak připravuje skromný oběd. Laura se najednou zastavila a přemýšlela: „Kde jsem ji jen viděla?“ přemýšlí Laura a hledá v paměti tuto mírnou, dobráckou a otevřenou tvář.

„Ach!“ zvolá, „Já vás znám! Viděla jsem vás jednou v Temuco v obchodě mé matky!“ Francisca se radostně zasměje. Skutečně? A co jsem dělala v obchodě tvé matky? Kupovala jste sedlo na koně! Jistě! Bylo to tak. Jak je svět malý!“ A její smích zurčí jako svěží vodopád, protože si znovu vzpomněla na rozhodnutí odejít se sestrami, i na dobrodružnou cestu, a zvláště na rok prožitý v internátu, kde skutečně konala zázraky, aby skromným jídlem všechny nasýtila. Laura tu konečně po letech plných trápení byla hrozně šťastná a získala tam i svou nejlepší kamarádku Merceditas Vera. Laura se snažila se všemi spřátelit. Sestra Rosa jí řekla, že jsou tu v internátu proto, že je sem přivedla Panna Maria.

Sestra Rosa je skutečně vychovatelkou podle Don Boskova srdce: je dobrá, jemná, stále přítomná mezi nimi a povzbuzuje spíš skutky než slovy. Navzdory svému mládí je rozvážná a prozíravá. Laura ji nespouštěla z očí. Laura stále byla s ní, pozorovala ji, ptala se a přála si všechno se naučit a chápat. Sestra Rosa vidí vytrvalou, houževnatou, cílevědomou dívku. Tuší, že kromě jejího vedení potřebuje i jiné. S jemnocitem jí poradila, aby požádala Dona Crestanella o rozvážné a spolehlivé duchovní vedení. Tuší, že doprovázení její učitelky bude v tomto roce vzácné a nutné. Blíží se důležité období jejího duchovního života: první svaté přijímání a potřebuje mít někoho, kdo ji připraví na toto velké setkání. Právě sestra Anna Maria je tím pověřena. Den prvního svatého přijímání je určen na 2. června. V tomto roce 1901 je to den Slavnosti Nejsvětější Trojice.

Život sestry Anny Marie Rodriguez

Sestra Anna Maria Rodriguez pocházela z bohaté věřící kolumbijské rodiny. Její matka a otec snili o tradiční patriarchální rodině, ve které by pokračovalo jméno a čest rodiny Rodriguez. Připravili svým mnoha dětem skvělou kariéru a byli na ně pyšní. Oba rodiče však zemřeli a tak velmi rychle se rozplynuly i veškeré jejich sny. V krátké době umřel i nejstarší syn Luigi, byl lékařem. Anna Maria se stala pro svou dobrotu a rozvážnost oporou ostatním sourozencům. Všichni v ní nacházeli laskavou přítelkyni, připravenou dát dobrou radu, chápat je a vést je k dobrému. Nejvíce k ní přilnula mladší sestra Betsabea, milá a dobrá, která se už dávno toužila zasvětit Bohu. Anna Maria jí pomůže splnit její touhu. Jako učitelka se už delší dobu zabývala jistou myšlenkou, kterou chtěla zrealizovat. Tuto myšlenku svou rozhodností a houževnatostí uskutečňovala: otevřela internát pro dívky.

Do toho internátu vstupovala děvčata z lepší společnosti a Anna Marie se stala váženou osobností. Ucházeli se o ni - mladou, hezkou, rozumnou a vzdělanou ženu -, mladíci z nejlepších rodin v Bogotě. Odmítala je. Zdálo se, jako by měla před sebou nějaký ideál, že to, co dělá, zatím není definitivní. Stýká se s lidmi z vysoké společnosti své země. Pevně a laskavě formuje budoucí ženy a nenuceně žije svůj jednoduchý život bez jakékoli strojenosti.

Její přítelkyně Julie Gonzales jednou vešla do místního kostela. Její pozornost upoutala žena, která zametala chrámovou loď. Její zvědavost zvítězila. Bedlivě ji pozorovala a poznala ji. Byla to její přítelkyně. Proto překvapeně vykřikla: „Anno Maria, ty jsi tady? Co to děláš?“ „Zamétám. Co je na tom divného? Je to přece Boží dům...“ „Ale kdyby tě viděli... osoba tvého společenského postavení!“ Anna Maria se usmála a zametala dál. Nemůže ztrácet čas, protože neuklízí jen v tomto kostele, ale i v kostele svatě Anežky a v kostele Panny Marie Sněžné...

Tato žena z Vysoké Společnosti, v roce 1892 poznala salesiány. Salesiáni si získali její obdiv a srdce. Oceňovala jejich ducha a jejich výchovné metody. Nejvíce přitahoval její pozornost Don Evasio

Rabagliati, apoštol malomocných. Jemu svěřovala své touhy a přání a pod jeho vedením pochopila, že Bůh ji volá, aby byla navždy Jeho.

Její dva bratři začali podnikat a dařilo se jim, sestra Betsabea se připravuje vstoupit k sestřím Obětování Panny Marie. Anna Maria však touží po misionářské dálce. Věděla, že sestry Dona Boska pracují v jižní Patagonii, a proto se rozhodne jít za nimi.

V lednu 1896 odchází z Bogoty do Santiaga de Chile. Mladší bratr Francisco ji doprovází do přístavu. „Sbohem, Anno Maria! A modli se za mě.“ „Sbohem, Francisco! Vždycky na tebe v modlitbě budu pamatovat.“ Francisco hleděl za parníkem, dokud se neztratil na horizontu jako bezvýznamný bod. A potom pomalu, ale rozhodně, vykročil - ne domů, ale za ideálem, který si i on zvolil. Ve Fontibone, deset kilometrů od Bogoty, je salesiánský noviciát. Francisco tam začíná svůj nový život jako salesián.

Sestra Anna Maria se rozhodne jít tam, kam se lidé moc nehrnou

Sestry v Santiagu už věděly, že přijde Anna Maria. Slyšely o ní jen to nejlepší. Je jemná, vzdělaná a hodně se očekává od její přítomnosti ve škole. Především je dobrá, zbožná, vlídná a ve vyučování a výchově důsledná. Svým společenským postavením a kulturou se ode všech odlišuje, ale přesto se nedělá důležitou. Usmívá se, je prostá a pokorná, sestra mezi sestrami, touží jen dávat svůj život a v nějakém zapadlém koutě chce hlásat evangelium pokorným. Někdo by mohl namítnout, že:

„Sestra Anna Maria nemůže odejít hlásat evangelium domorodcům. V Santiagu ji všichni obdivují a pro tamější školu je nepostradatelná. V pusté a chudé Patagonii by jenom své dary promrhala...“

Opak je pravdou. Boží plány se v tomto případě shodují s plány Anny Marie.

Ale bylo tu cosi, co dělalo starosti jí i představeným: Stále ji bolela hlava, někdy až prudce, bodavě. Její ošetřující lékař byl bezradný a znepokojený. Před několika lety ji přímo nad čelem bodl nějaký hmyz. Ze začátku to byla jen malá boulička a Anna Maria si toho ani nevšimla. Později výrůstek ukrytý mezi vlasy rostl a bolest se stupňovala. Diagnóza byla jasná: vnitřní infekce, bude se muset podrobit operaci.

Ohnisko infekce bylo odstraněno, ale čelní kost byla napadená a bylo nutné ji očistit. V té době neexistovala narkóza, a tak se musela pacientka podrobit bolestivému zákroku při plném vědomí. Z úst Anny Marie nevycházelo žádné naříkání a řeklo by se, že je necitlivá, kdyby často nezvolala: „Panno Maria, Pomocnice, pomoz mi! Po operaci lékař oznámil představené: „Příčina choroby je odstraněná, ale uzlík se, bohužel, obnoví a bude smrtelný.“ „Kdy?“ Lékař jen pokrčil rameny. Neví to přesně, ale nebude to trvat dlouho.

Nikdo neví, že sestra Anna Maria vytušila, co se jí snažili zatajit. Vidí ji klidnou, přívětivou a věnuje se ještě víc než předtím domorodcům, těm nejchudším, nejpohlednějším. Pokud jí Pán dá ještě trochu života, necháme ji, ať ho využije podle svého přání. A tak může odjet do Junín de los Andes.

Sestra Anna Maria jede do Junín

Komunita v Junín, která ji přijímala, neví nic o lékařově výroku a o následném rozhodnutí představených, a proto ji vítá s úžasem: „Skutečně zůstane u nás?“

A každá sestra snad dodává ve svém srdci: „Taková velká milost pro tento tak chudý kraj!“

Svěřili jí to nejlepší, co mají v internátu: nejvyšší třídu. Sestra Anna Maria cítí, že Bůh ji chce právě v tomto domě a je šťastná. Tato sestra Anna Maria dostala za úkol připravit Lauru na první svaté přijímání.

Sestra Anna Maria připravila Lauru velmi pečlivě. Toto snaživé, usilovné a upřímné děvče, ochotné vždy pomoci, je vnímavé na Boží věci. Ví to i Don Crestanello, neboť v době přípravy Laura často cítí potřebu přistoupit ke svátosti smíření. Amandina ji vůbec nechápe.

„Lauro, opravdu se potřebuješ tak často zpovídat? Amandino, po každé zpovědi se cítím silnější a všechno mi jde snadněji.“ „No dobře...“ - odpovídá pochybovačně Amandina. Ale v hloubi svého srdce je pyšná na svou dobrou sestru.

První svaté přijímání znamenalo rozhodující okamžik v Lauřině životě. Laura má pevnou víru, ale zároveň tuší, že maminka není ochotná se smířit s Bohem. Vždy, když jí to naznačuje, odpovídá

vyhýbavě, netrpělivě, skoro tvrdě, jako by to bylo něco nepříjemného. Večer před velkým dnem Mercedes přichází na internát. Laura je tak dojatá, že se jí s pláčem vrhne do náručí.

„Drahá maminko! Zítra půjdu k prvnímu svatému přijímání. Nebyla jsem na tebe vždycky hodná, prosím o odpuštění. Uvidíš, že od nynějška ti budu dělat jenom radost.

Mercedes poslouchá s úžasem a dojetím. Nevzpomíná si, že by ji Laura někdy zarmoutila. Drahé dítě! Jak ráda by ji viděla šťastnou, ale pozoruje stín smutku v jejích očích, který jí neunikne. „A přece, nic jí nechybí," pomyslela si. Dál však nepátrá ze strachu, aby neobjevila pravdu, kterou nechce slyšet.

Druhý den je kaplička plná. Tři děvčata přistupují k prvnímu svatému přijímání. Doprovází je sestra Anna Maria, která je připravovala a nyní má radost, když je vidí soustředěné, horlivé a toužící přijmout Ježíše.

Sestra Anna Maria se za ni modlí. Ví, že kvůli matčinu způsobu života má v srdci velkou bolest. Sestra Anna Maria jí říká: „Jestli se tvoje matka nemodlí, modli se ty, aby se Bůh dotkl jejího srdce. Jestli nechodí ke zpovědi, ty k ní přistupuj tak, abys byla vždy lepší."

Laura poslouchá, přemýšlí a modlí se. Teď, když přijala eucharistického Ježíše, prosí ho ze všech sil:

„Dej, aby moje maminka nechala toho muže! Pomoz jí, Pane! Dej, ať se k tobě přiblíží!"

Mercedes je fyzicky při ní, ale ve skutečnosti daleko! Po svatém přijímání si Laura píše do sešitku svoje předsevzetí. Program svého života: „Můj Bože, chci tě milovat a chci ti sloužit po celý život: dávám ti svou duši, srdce i celou svou bytost.“ Pod vlivem Dominika Savia také napsala: „Raději chci umřít, než bych Tě urazila hříchem. Chci udělat všechno pro to, aby Tě lidé poznali a milovali. Chci napravit jejich urážky a urážky celé mé rodiny. Bože můj, dej, aby můj život byl životem lásky, umrtvování a oběti."

Tak se Laura alespoň snažila chovat se co nejlépe, ke všem byla vlídná a trpělivá. Pomáhala mladším spolužačkám, učila se s nimi, uklízela a hodně se modlila, často chodila ke svaté zpovědi. Uvědomovala si totiž, že její matka žije s Morou v hříchu, působilo jí to až fyzickou bolest a chtěla to svým životem napravit. 8. prosince na svátek Neposkvrněné se měly dívky stát členkami „Sdružení Mariiných dcer“. Dlouho se na tu slavnost těšily a připravovaly. Každá dostala medailku na modré stuze a slibovala: "Od nynějška chci patřit celá tobě, Panno Maria...". Laura měla obrovskou radost a každý večer si pak s přítelkyněmi Merceditas skládaly stuhu s medailkou na nočním stolku do písmene "M", aby je Panna Maria chránila a aby nezapomněly na svůj slib.

Boží cesty

Školní rok 1902 začal 1. března. Laura se vrací na internát bez Julie Amandy; ačkoli jí sestřino živé chování dělalo občas starosti, cítí se bez ní smutná. Merceditas už čekala a běžela jí naproti povyprávět, co je nového: „Vítej, Lauro! Víš, kdo nás přijde navštívit?" „Kdo?" Biskup Monsignor Giovanni Cagliero, apoštolský vikář Patagonie!“ Říkají, že je dobrý jako chléb a veselý. Je to jeden z nejdražších chlapců Dona Boska. Dokáže hrát na několik nástrojů a skládá písně jako umělec. A mluví o Bohu, radost poslouchat. „Dopřavdy, Merceditas? Mám z toho radost."

Laura čeká, protože je jasné, že Merceditas má i jiné důležité novinky. Dá se to vyčíst z jejích šibalských očí a zrůžovělých tváří. „Biskup Monsignor Giovanni Cagliero mě přijme za postulanku. Požádám ho o to. Chci se stát dcerou Panny Marie Pomocnice a v našem domě nahradit sestru Annu Marii. A ty? Jednou jsi mi říkala..." „Ano, Merceditas, je to také moje největší touha."

„Promluv si o tom s ředitelkou. To by bylo úžasné, kdybychom mohly začít řeholní život společně. Navždy spolu, Lauro, abychom byly stále lepší a pomáhaly si milovat Boha a lidi."

Rozhodnuto. Laura se chce vyhnout průtahům a váhání a předstoupí před sestru Piai. Je si jistá, že u ní najde porozumění a oporu. Je přesvědčená, že pro přijetí stačí její horoucí a upřímná touha.

Sestra Angela Piai jí odpovídá s jemnocitem, ale Laura chápe, že za slovy plnými dobroty a vlídnosti se nyní skrývá „ne". Lauro, jsi ještě příliš mladá, aby ses mohla rozhodnout v tak důležité věci. Pro Lauru je těžké přijmout tato slova, ale naučila se, že Bůh je Lásky. Jeho cesty, i když jsou odlišné od těch, kterými chceme jít my, vedou k pravému štěstí.

Legendární monsignor Cagliero

25. března 1902, ve středu Svatého týdne, přichází biskup Monsignor Giovanni Cagliero do Junín na vizitaci. Všichni dobře znají jeho smělé apoštolské cesty, a proto se farní kostelík naplní lidmi, kteří ho chtějí vidět a slyšet. Mluví velice jednoduše a pomalu, takže všichni rozumějí jeho slovům, která jsou podtržena přesvědčivými gesty. Svatý týden je skutečně výjimečný končí Velikonocemi a biřmováním.

Svatost biřmování přijímá i Laura a Amandina. Laura doufá, že aspoň při této příležitosti se její maminka přiblíží k Bohu. Ale znovu se mýlí. Viditelně unavená a trpící Mercedes se jako pokaždé s odstupem zúčastňuje obřadu. Tajemství srdce jsou stále neproniknutelná. Matka sleduje s potěšením malou Amandinu, zahrnuje ji něžnostmi a mazlí se s ní, ale k Lauře je chladná. Laura tím velmi trpí a nedovede si vysvětlit proč. Snad maminku něčím urazila? Má ji přece tak ráda a právě dnes by potřebovala její milující slovo! Spolkne slzy, usměje se na ni, ale odpověď je rozpačitá. 1. dubna byla středa

Velikonočního týdne. Je to další očekávaný svátek celé vesnice. Kromě sestry Rosy Azócar, která obnovuje řeholní sliby, vstupuje k Dcerám Panny Marie Pomocnice Marie Vera. Vera, první místní povolání. Merceditas radostí jen září a v srdci rozjímá nad tím, co svěří své přítelkyni.

„Víš, Lauro, biskup Monsignor Giovanni Cagliero by mi rád dal medaili postulantky, ale nemám ještě svolení od svého otce.“ „A požádáš o něj?“

„Musím počkat na vhodnou chvíli, ale mám plán... A ty se modli, aby mi Panna Maria pomohla.“

Na obláčku své dcery Marie připravuje takovou slavnost, že na ni nikdo nezapomene. Peóni zabili pár telat, chutné pečené maso svůdně voní a jeho vůně proniká skrz zdi do domů. Všichni jsou pozváni na oběd, chudí i bohatí. Pro všechny je tu bohatý stůl, dnes bohatší než na svatbě, protože Marie Vera opouští svou rodinu, ne aby vstoupila do domu nějakého muže, ale do domu Božího.

Zatímco Vera přijímá poklony, které nemají konce, Merceditas se kradmo přiblíží k sestře Rose.

„Je to vhodná chvíle?“ „Myslím, že ano. Tvůj otec je šťastný jako nikdy. Jen běž, Merceditas, pomodlím se za tebe.“ A sestra Rosa jí s úsměvem ukáže růženec. Merceditas dojatá, ale rozhodnutá, přistoupí k otci: „Tati...“ „Ano?“ Podívej, jak je Mariina medaile postulantky krásná. Teď jí už na nic není, protože dostala jako novicka křížek. Jistě, Marie už dosáhla svého ideálu. Tati...“ „Ano?“ „Nezdá se ti, že tato medaile by se vyjímalala i na mé hrudi? Co bys řekl na to, kdybych i já začala řeholní život?“ Otec se kradmo podívá na svou Marii, který září radostí. Proč ne? I Merceditas Vera by mohla být šťastná jako ona!

Otec si pohovoří si o tom s biskupem Monsignorem Giovanni Cagliero, který je přítomen na slavnosti. Pár hodin dělí slova od skutků. V pět hodin odpoledne Merceditas přijímá sestřinu medaili a stává se postulantkou.

Jen co slavnost skončila, vyhledala svoji přítelkyni. Najde ji usmívající se, ale její červené a opuchlé oči prozrazují dlouhý pláč. Lauro, drahá Lauro. Víím, co tě bolí, ale už neplač. Tu máš, zavěs si na krk moji medaili. Zasloužíš si ji víc než já. Medaile se zableskne na chvíli na hrudi Laury. Potom ji Laura pomalu, s lítostí, ale bez pláče sundává. Políbí ji a vrátí přítelkyni. „Je tvoje! Nos ji s radostí a láskou. Je to tvoje cesta.“ Myslela si, že to bude i její život, ale pro ni má Bůh jiný plán. 1 v bolesti se cítí klidná.

O prázdninách se měla Laura vrátit na haciendu do Quilquihué, k matce, kde žila s Manulem Mora, a byla kvůli tomu neklidná. Moru nemohla vůbec snést, viděla, že se k matce chová jako k otrokyni a že slibované manželství stále oddaluje. Laura vyrostla a zkrásněla, měla velké černé a zářivé oči a chovala se jemně a přívětivě. Po návratu na haciendu si toho Mora, který se o Lauru nikdy nezajímal, všiml a zatoužil po ní. Tento člověk se teď mnohokrát pokusil zneužít Lauru, ale ji se vždycky podařilo dostat svému předsevzetí. Dělal ji milostné návrhy a myslel si, že Laura snadno podlehne. Ale mýlil se. Laura se postavila na odpor s takovou silou, kterou by nikdo nečekal. Vyrušily ho kroky na dvoře a tak to odložil na jindy. Mercedes něco viděla skrz okno a v očích měla hrůzu. Laura jí ale nic neřekla, svírala medailku a prosila Pannu Marii o ochranu.

Na slavnosti "hierra", kdy se cejchuje dobytek a na kterou se těšila celá vesnice, chtěl Mora s Laurou tancovat. Laura zdvořile, ale pevně odmítla. Mora se rozzuřil a surově ji vyhodil ven do chladné noci. Prikázal Mercedes, aby ji fackami donutila s ním tancovat. Mercedes zkusila Lauru přemluvit, ale nepodařilo se jí to a Mora matku šlehal bičem a přitom hrubými nadávkami urážel. Nedaleko schovaná Laura to všechno s pláčem vyslechla. Aby se Mora pomstil, řekl, že už nebude dál platit internátní školu a děvčata, že musí zůstat doma na haciendě. Byl přesvědčený, že Lauru jednou dostane. Salesiánky však po rozhovoru s matkou, nechaly Lauru ve škole zdarma jako i některé indiánské dívky. Laura stále přemýšlela nad tím, jak pomoci matce, aby se vzpamatovala a Moru opustila. 13. dubna 1902 svému zpovědníkovi řekla: "Chci zachránit svou matku. Chci obětovat svůj život za její spásu." Chtěla být jako pán Ježíš, který se jako dobrý pastýř obětoval za svoje ovce.

Kněz dlouho přemýšlel, modlil se za správné rozhodnutí, ale nakonec jí k tomu dal své požehnání. Laura se od té doby stávala každý den lepší, ochotnější a poslušnější, ale přitom byla bledá a vypadalo to, že má stále horečku. Kvůli nemoci proto tento rok strávila prázdniny u salesiánek a nevrátila na haciendu. To velmi posloužilo jejímu zdraví. V červenci však přišla velká povodeň, celý dům byl vlhký a Laura znovu onemocněla. Nezbyvalo, než ji vzít na haciendu. Laura tušila, že už se nevrátí a všechno si prohlížela, aby si to uchovala v srdci. S každou přítelkyní se se slzami v očích rozloučila a Mercedes prosila o modlitbu.

Na haciendě Mora viděl, že je opravdu nemocná a nechával ji na pokoji. Kupodivu dovolil Mercedes, aby si s Laurou pronajaly dvě místnosti v Junín, kde byl lékař a léky. Laura mu asi připomínala hanbu, kterou utrpěl na slavnosti a možná ji nechtěl vidět umírat. Kvůli problémům se zdravím v roce 1903, zanechala Laura internát a žije v pronajatém bytě v Junín de Los Andes, kde se o ní stará matka. Ale když pobyt v Junín trval podle jeho názoru už moc dlouho, napadlo ho, že Laura matku přesvědčila, aby se už nevrátila vůbec.

Přijel do Junín, vtrhnul do domečku, který měla Mercedes pronajatý, a chtěl tu přespat. Laura nemohla slabostí ani vstát z postele. Ustrašeně křičela, ať Mora odejde. Když odmítnul, Laura se zabalila do pokrývky, silou vůle vstala a chtěla odejít na ulici. I Mercedes ho prosila, aby odešel. Mora hněvem zesinal - jak je možné, že mu vždycky zmaří jeho plány! Rozběhne se za Laurou, uchopí ji a surově kope a bije pěstmi až do omdlení. Mercedes marně pláče a prosí. Seběhli se lidé a jedna žena začala Lauru bránit. Mora nechce, aby si na něj lidé kvůli tomu ukazovali, tak zatím odchází, ale čeká na další příležitost.

Lauru v mdlobách odnesli. Byl to poslední úder pro její oslabený organismus. Dozvěděli se to i ve škole u Dcer Marie Pomocnice. Don Crestanello, její zpovědník, ji navštívil a když viděl, jak je na tom zle, vzal pončo a jako na nosítkách ji přenesli do internátu. Tam v kapli před oltářem obnovila svůj slib Panně Marii. V následujících dnech mnozí lidé přicházeli, aby se s ní naposledy pozdravili. Všem se svíralo hrdlo bolestí z jejího blízkého odchodu. Přišla i matka. Během poslední noci se matce svěřila: „Maminko, umírám. Prosila jsem Pána Ježíše dlouhou dobu a obětovala jsem mu život za tebe, abych dosáhla tvého návratu k Bohu. Maminko, nebudu mít před smrtí radost vidět tě, jak činíš pokání? Prosila ji, ať od Mory odejde. Matka jí to s pláčem přisahal.

Laura po slibu své matky byla klidná a 22. ledna 1904 zemřela. Nebylo jí ještě ani třináct let. Matka věděla, že ji Mora bude pronásledovat a vyhrožovat jí, ale hned druhý den po Lauřině smrti se smířila s Bohem a potom v převlečení opustila Junín de Los Andes, znovu přešla Andy, aby se dostala z dosahu násilníka Manuela Mora. Dva roky se před Moro schovávala, potom se dověděla, že ho ve rvačce zabili.

Po dvou letech když Mora byl mrtvý, matka Mercedes Pina se mohla vrátit. Na internátní škole kde Laura bydlela do své smrti, zůstala na Lauru živá vzpomínka. Laura neupadla v zapomenutí, ale pro spolužačky se stala příkladem a vzorem. Všechny mají v paměti její poslední slova před smrtí: "Maria je moje matka!" Brzy začali lidé prosit Lauru o přímluvu v některých záležitostech a Lauřina přímluva jim často zázračně pomohla. 3. září 1988, v roce stého výročí úmrtí Dona Boska, byla Laura v rodišti Dona Boska –

Colle Don Bosco - papežem Janem Pavlem II. prohlášena za blahoslavenou. Nova blahoslavená je mimořádným ovocem výchovy přijaté od sester – FMA – a proto je to významná část zakladatelky Marie Mazzarello a svatého Dona Bosko. Tady jde o hlubokou přesvědčenou víru nadšenou a stálou úctu k Panně Marii a svatému Josefovi a prostý život a odpoutanost o toho v čem má zalíbení svět a intenzivní pracovitost.

Tělesné ostatky Laury Vicuna byly přeneseny 2. března 1956 do kaple Ústavu Dcer Panny Marie Pomocnice v Bahine Blanca v Severní Patagonii.

Blahoslavená Laura Vicuna je patronkou: obětí incestu e sexuálně zneužitých, týraných dětí, těch, kteří ztratili rodiče.

Atributy: medailka na modré stužce kolem krku.

(zpracoval Janko Ihnát, SDB)